

[Justitsministeren.]

nærmere regler om adgangen til en sådan brevveksling, beror afgørelserne for tiden på de enkelte anstaltslederes skøn.

På den givne anledning har justitsministeriet taget spørgsmålet om, hvorvidt der bør gives nærmere retningslinjer om fangers adgang til korrespondance med folketingsmænd, op til overvejelse. Inden der tages stilling til spørgsmålet, vil man gøre dette til genstand for forhandling med bl. a. anstaltslederne.

Når overvejelserne er tilendebragt, vil justitsministeriet vende tilbage til spørgsmålet.

Det andet tilfælde, der er omtalt i motiveringen til spørgsmålet til mig, drejer sig om en fange i statsfængslet i Nyborg, der har ønsket at skrive til det ærede medlem hr. Poul Møller om et bygningsarbejde i statsfængslet. Inspektøren for statsfængslet har afslået fangens anmodning om videre-sendelse af brevet, og efter fangens ønske har fængselsinspektøren herefter forelagt sagen for justitsministeriet. Ved sagens forelæg-gelse for mig, har jeg truffet bestemmelse om, at brevet kan videresendes til adressaten.

Af *Gunhild Due* til socialministeren (23. juni 1965):

„Agter ministeren at søge at formå finansministeriets beslutning om normeringer inden for børne- og ungdomsforsorgen ændret, således at finansministeriets beslutning ikke skal få katastrofal betydning for elevtallet på institutionerne?“

Den 11. juni vedtog forretningsudvalget for børneforsorgsarbejdernes sammenslutning at pålægge organisationens medlemmer at modvirke enhver form for overbelægning på institutionerne, indtil personaleforholdene er blevet bragt i orden på en tilfredsstillende måde.

Gennemføres denne beslutning konsekvent, vil det betyde en nedgang i elevtallet på mindst 1.500 af de i alt 8.000 institutions-anbragte børn. Beslutningen blev truffet som konsekvens af finansministeriets beslutning om at godkende oprettelse af et antal stillinger for forsorgspædagoger og barneplejersker på 20 pct. af de nuværende godkendte stillinger samt en forhøjelse på 60 pct. for lærernes vedkommende. Tal, som

ligger langt under det af socialministeren nedsatte pædagogiske nævns fastsættelse som minimalt pædagogisk forsvarlig, ja, endog under, hvad der skulle opveje den sidste år gennemførte arbejdstidsforkortelse. Og samtidig en ordning, som det er praktisk umuligt at gennemføre på de små institutioner med få medarbejdere.

Socialminister *Bundvads* svar (30. juni 1965):

Ved den nylig gennemførte normering af nye stillinger ved børne- og ungdomshjemmene er der sket en generel forøgelse af de normerede stillinger med 20 pct. — lærerstillingerne dog med 60 pct. Disse normeringer har deres begrundelse i nedsættelsen af arbejdstiden ved hjemmene fra 54 til 45 timer ugentlig (16-17 pct.) eller for lærerpersonalets vedkommende noget mere. Spørgsmålet om konsekvenserne af arbejdstidsnedsættelsen har hermed fundet sin løsning. Samtidig er der normeret en del stillinger begrundet med ændringer i de enkelte hjems arbejde.

Spørgsmålet om yderligere normeringer ud fra ændrede krav til det pædagogiske arbejde overvejes på grundlag af en indstilling fra børne- og ungdomsforsorgens pædagogiske nævn.

Jeg har i Folketinget den 2. juni 1965 redegjort for min stilling til dette spørgsmål. Det fremgår af svaret (Folketingstidende, spalte 6041-43), at vi fra socialministeriets side tilsigter en yderligere udbygning af medarbejderstaben ved børne- og ungdomshjemmene, og at denne udbygning må afstemmes med de muligheder, vi har for at skaffe nye medarbejdere med den nødvendige uddannelse.

Socialministeriet har bedt direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen om materiale vedrørende spørgsmålet og vil, så snart dette materiale foreligger, optage forhandling med finansministeriet.

Af *Gottschalck-Hansen* til socialministeren (24. juni 1965):

„Vil den omstændighed, at der nu er oprettet et selvstændigt direktorat for særfor sorgen, betyde, at der sker en for- enklung og besparelse inden for dette administrationsområde?“